

Sommerhilsen

Kjære medlemmer,

Nå fortjener vi et godt og fyldig brev. Jeg som elsker å skrive til dere, og dere som elsker å lese ord som er nøye utvalgt, kun for dere. Et brev som varmer hjertet og gir masse gode følelser. Et brev vi kan lese om igjen og som minner oss om at vi er en stor familie og at vi forstår hverandre veldig godt.

Med sommersolverv 21. juni starter den lange, stille tiden som heter sommerferie eller i Bergen spesielt; den «grønne vinteren».

For de fleste er det god grunn til å glede seg: Nå endelig kan vi ta fri og reise til hytten eller besøke familien på andre kanter av landet. Nå kan vi endelig stå opp litt senere og spise langstrakte frokoster sammen med våre nærmeste. Nå kan vi gå lange turer og plukke bær som blir til deilig syltetøy.

For mange foretak, tjenester og bedrifter er det en komplisert tid med ferie-kabaler å løse. En lettvinnt løsning er ofte å stenge dørene og telefonen. Spesielt for de som allerede mangler bemanning og ressurser etter mange år med nedskjæringer.

Alle vet at år etter år har helsetjenestene store kabaler å løse når ferie avvikles, men hvem kjenner og vet om hvilke kabaler vi pårørende løser, hver dag og året rundt. På én side er ferieavvikling lettere for oss fordi vi ikke tar ferie, men juli og julen kan være lange og harde uker, nettopp fordi eventuell hjelp som vi vanligvis får er enda mer utilgjengelig enn utenom ferietiden.

La oss ikke drømme: Avlastning er en fjern utopi.

Ikke tro at dette er et klagebrev; absolutt ikke. Vi sluttet å klage for lenge siden. Det nytter ikke, og vi har nok å gjøre med å jobbe for staten, helsevesenet og kommunen. Vi har ikke lov å bli syke, og prøver å ta vare på helsen vår.

Et sommerbrev som dette har den samme rollen som julebrevet og alt vi publiserer: Minne alle om at uten de pårørende stopper Helse-Norge.

Ingen får lov å glemme oss. Vi skal ikke la oss hypnotiseres med tomme løfter.

La oss fortsette å være politikernes dårlige samvittighet.

Det er forbedringer og diverse planer og prosjekter på gang, og etter hvert blir det bedre for noen få. Likevel er alt ekstremt tregt og stille i hverdagen. Vi venter fortsatt på konkrete tiltak, lovendringer, nye instruksjoner til de ansatte og, ikke minst, den store kulturendring som vi har etterlyst i så mange år.

Løftene glemmes så lett. Plutselig har måneder og år gått, og hvis ikke vi pårørende minner om dem, så er de helt forsvunnet.

Love noe, og deretter vente stille frem til løftet glemmes eller foreldes, er en finurlig taktikk.

Hvor lenge har vi ventet? I hvert fall siden forrige opptrappingsplanen som sluttet i 2010. Så trodde vi at alt skulle bli så utrolig mye bedre med samhandlingsreformen. I 2023 ble ny opptrappingsplan vedtatt med skarve 3 milliarder kroner som skal finansiere den i 10 år.

Mellom 2010 og 2023 var det ørkenvandring med havarert samhandlingsreform og pandemi.

I begynnelsen av brevet lover jeg ord som varmer hjertene deres. Jeg tror nok at et slikt bevis på at vi i LPP følger nøye med og puster helsemyndighetene og politikerne i nakken kan ha like varmende effekt som gode ord om at vi forstår hverandre og er i samme båt, osv. Dere må vite at vi står på for dere og ikke aksepterer å bli ignorert.

Hva gjør LPP ellers for å hjelpe sine medlemmer? Og hva gjør vi spesielt i ferietiden når hele Norge griller pølser og vandrer i fjellheimen?

De siste årene har vi i LPP Bergen satset systematisk på mer individuell hjelp. Det vil si at dere kan snakke med oss ved behov (telefon, Facetime, eller fysisk møte). Det avtales med leder eller nestleder som deretter stiller opp selv eller gir oppdrag til én av oss i styret eller en erfaren pårørende fra ressursgruppen.

Vi stiller også opp som ledsagere i møte med helsetjenestene eller myndighetene.

Denne tjenesten kommer i tillegg til temamøter, samtalegrupper og pårørende-treff ellers.

Hvorfor har vi valgt å være så tilgjengelige? Vi er selv pårørende, og vi vet hvor ensomt og tøft livet kan være i den rollen. Vi vet også at det er viktig å snakke med en person som lytter og forstår genuint.

LPP i sin midte, i styrene, nasjonalt og lokalt, viser eksemplet. Kulturendringen som vi etterlyser i helsetjenestene og, vi tørr i det, i samfunnet generelt går nemlig ut på å lytte genuint, virkelig være til stede, ikke snakke for mye om seg selv, ikke trenge frem sine meninger, ikke være nedlatende, men utvise medlidenhet, forståelse og genuin oppmerksomhet. Ikke bebreide den andre, men være glad for den andres lykke, ikke konkurrere, men snakke positivt og velge sine ord, snakke tydelig, bruke en mild tone, ta den andres sorg, bekymring på alvor osv. Denne holdningsendringen oppsummert: Å være bevisst sin oppførsel, kommunikasjonsstil og rolle. Ikke minst gjennom kroppsspråk og hvilken energi vi sender til våre medmennesker.

Litt av en omvending, ikke sant?

Kan pårørende glede seg så mye til frie sommerdager uten bekymringer? Nei, det kan de ikke, men de kan glede seg over at de har en svært meningsfylt rolle og har mange gode venner i sin forening.

Har du behov for å snakke med en som sier «jeg forstår deg»? Bare ring oss.

Kom på Kafetreff, torsdag 27. juni, Kl.18.00 på nyoppussede Wesselstuen.

Sist, men ikke minst: Vi sees på Solstrand!

Ha en riktig god sommer kjære medlemmer.

Varme hilsener
for styret i LPP Bergen & omegn,

Christine Lingjærde
styreleder